

החברותא

בס"ד ערשטיק פרי שופטים ה' אלול תשע"ב

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליון מס 438

פנינים יקרים

שופטים ושומרים תתן לך וגו' ושפטו וגו' משפט צדק (פ"ג, י"ח) הכוונה שאתה בעצמך תתקן ותכין המשפט של מעלה ע"י שעריך והוא השערים שלך שאתה עושה ומעורר במעשיך. וזהו ושפטו את העם משפט צדק, שכל איש ילמד את עצמו לשפוט את העם משפט צדק - ללמד זכות על כל ישראל ואז מעורר שערי שמים כי במדה שאדם מודד מודדין לו.

שופטים ושומרים תתן לך וגו' (פ"ג, י"ח) שתהיה על עצמך שופט ושומר גם לגבי העבודה הרוחנית של האדם שישקול תמיד את מעשיו אם הם לרצון לפני ה'...

שופטים ושומרים תתן לך וגו' ושפטו את העם משפט צדק (פ"ג, י"ח) כשהאדם בא לדון את עצמו עליך להיות שופט ומבקר את עצמו, ברם ושפטו את העם כאשר באים לדון את חבריו אז יש לקיים את הוי דן את כל האדם לכף זכות חפש מעלותיו כמ"ש ועמך כולם צדיקים.

ושפטו את העם משפט צדק (פ"ג, י"ח) צריכים להתפלל אל השי"ת ולהתחנן שיאיר את עיני הדיין להוציא משפט אמת כי אז צדקו יחדיו כל צד יכיר את הצדק שיש במענת חברו ובכך נעשים אזהבים זה לזה לקיים מה שנאמר משפטי ה' אמת צדקו יחדיו.

לא תטה משפט לא תכיר פנים ולא תקח שוחד (פ"ג, י"ט) מנה הכתוב שלשה איסורין שמעם כולם שוה. מפני שממים את המשפט. וג' מדריגות הן בהטיית משפט. הראשון הוא כשמשפט במתכוין וביודעין וע"ז הוזכר הדיין לא תטה משפט. השני הוא באופן שאינו מתכוין להטות ולעוות את המשפט, אלא ע"י שהוא מכיר פנים לאחד מסתתמין טענותיו של חברו ויוצא הדין מעוקל. והשלישי הוא באופן שאינו עושה כלל שום דבר עוול בשעת הדין, אלא ע"י שלוקח שוחד מאחד הבעלי דינים מתעוור מלראות את הצדק ומתעוות הדין ממילא בלי שום מעשה מצדו כלל.

צדק צדק תרדף למען תחיה וירשת את הארץ אשר ה' אלקיך נותן לך (פ"ג, כ) יש להבין את הקשר שבין רדיפת הצדק לבין ירושת הארץ. ונראה לומר שכל יהודי קבל חלקו בארץ ישראל על פ"פ רצון הקב"ה. כל זמן שמקפידים על שמירת הצדק אין חשש של השתלמות על רכוש הזולת והכל חיים בשמחה ובאחוז. אך אם סומים מהדרך מאבדים את טעם החיים. וזהו כאשר צדק צדק תרדף או תחיה חיים שמחים ומאושרים בארץ אשר ה' נותן לנו.

יד העדים תהיה בו בראשונה להמיתו - ובערת הרע מקרבך (י"ז, ז) נראה להסביר שהעדים אשר ראו כמו עיניהם את האדם שעבר עברה כה חמורה כע"ז, בודאי שגם הם פגומים בנפשם פנימה בענין זה, והקב"ה מומנם מן השמים שיראו את העבירה כמלא חומרתה על מנת שיבינו שהם גנועים בזה ויתקנו את עצמם, התיקון הוא בכך שהעדים עצמם יפגעו בחוסא ויהרגוהו ובכך יחושו חומרת העבירה. ועם השרשת ההכרה בחומרת העבירה יזכו לבער את הנגע שבקרבם וישובו בתשובה שלמה, וזהו יד העדים תהיה בו בראשונה להמיתו ועי"ז יזכו שיתקיים ובערת הרע מקרבך, דהיינו שיבערו את הרע (הע"ז) שבקרבם.

לבלתי רום לבבו מאחיו (י"ז, כ) אפשר לומר בדרך צחות שהספר תורה שתהיה עמו כל ימי חייו היא הגורמת לו לבלתי רום לבבו מאחיו, שכיון שהיא יוצאת ונכנסת עמו כפרש"י (לעיל י"ח) וממילא נמצא שכל הכבוד שעושים לו בצאתו ובכבודו אינו אלא לכבוד הס"ת ולא ירום לבבו מכבוד זה. (עקבי אהרן)

ואתה לא כן (י"ח, י"ד) עליך לרעת שלמרות שעשית מצוה אין זו עדיין בשלימות כרצונו יתברך - ואתה לא כן - לא לכך היתה כוונתו יתב"ש אלא לצורה יותר שלימה והגונה.

תכין לך הדרך (י"ט, ג) איש ישראל חייב להכשיר את הדרך - תכין לך הדרך - שעל ידה יוכל להתקרב אל השי"ת. (נעם אלימלך)

שיחת הרא"ש ז"ע"א אולבאי חג השבועות תשל"ז ה'בא ל'פס"ח ז"א.

- א -

מהו הענין שהרבש"ע ברא את התורה אלפיים שנה קודם בריאת העולם, לשם מה הוא ברא אז את התורה כשלא היה מי שיקיים אותה, הרי כל התורה היא קיום התורה. ולמרות שאצל הרבש"ע אלף שנים לאפס נחשבו, כי אלף שנים בעינך כיום אתמול כי יעבור ואשמורה בלילה, מכל מקום ברור שלא לחינם הוא הקדים וברא את התורה אלפיים שנה קודם, בודאי היתה בזה מטרה וכוונה עליונה.

והענין הוא, שבאותם אלפיים שנה לא היה כל מציאות זולת הרבש"ע, ואף התורה לא היתה דבר בפני עצמו, וכאשר הרבש"ע השתעשע בה לא היה עוסק בדבר נפרד, שהרי "קוב"ה ואורייתא וישראל חד אינון". כל זה כדי להורות לנו וללמד אותנו איך אנו נלמד את התורה אחרי מתן תורה, אחרי שהוא יוריד את התורה לעולם הזה שהוא עולם העשיה איך נקבל את התורה ובאיזה אופן נלמד בה. והורה לנו בזה שעלינו ללמוד תורה בדיוק כמו באותם אלפיים שנה שקודם בריאת העולם, וכמו שבאותם אלפיים שנה לא היה מציאות של משהו שעוסק בתורה, שהרי הבריאה עדיין לא נבראה אז ולא היה מי שילמד בתורה ע"מ לקיימה ולדעת את חכמתה, כך צריך להיות עסק התורה שלנו ג"כ באותו אופן. וכמו שבאותם שנים לא היתה התורה מציאות לעצמה, והיתה בטילה ומאוחדת בשרשה

ויוצרה, כך אנו נלמד את התורה בלי גדלות ומבלי לדעת מהמציאות שלנו. ובוה יהיה קיום התורה, כי אז אנו נבטל עצמנו לתורה כמו שהתורה היתה בטלה לקוב"ה באותם אלפיים שנה, והתורה שלנו תהיה "אמון" אצלו כמו שהיתה באותם אלפיים שנה.

וכמו שבימים ההם הביטול של התורה היה מוחלט, היות שעדיין לא היה האנוש קיים וממילא לא היתה בחירה ולא היה מי שיתגדל עם התורה, בכזה ביטול אנו צריכים לעסוק בתורה, לעמול ולהעמיק בה, באופן שבכל העבודה הזו אין שום דבר משלנו, הכל הוא מצד הרחמים שהרבש"ע מוכה את האדם. וכמו ש"אתה חונן לאדם דעת" והוא חנן את האדם בשכל ללמוד תורה, כך הוא נתן לו את הדוגמא איך ללמוד - שלא נתגדל בלימוד התורה, כמו באלפיים שנה שלא היה מי שיתגדל.

רק שקודם שנברא העולם עוד לא היתה הבחירה, ובוה שהקב"ה ברא את התורה אלפיים שנה קודם הוא עורר אותנו ורמז לנו איזה סוג של תורה הוא רוצה מאתנו באמצעות הבחירה - שלא נבחר במציאות שלנו כי אם במציאות שלו. וכמו שבאותם אלפיים שנה הוא לבדו למד בתורה, כך הוא רוצה שיהיה גם אחרי שנברא העולם והתורה ניתנה לבעלי בחירה בעולם העשיה - שנבחר לחיות במציאות שלו ולא במציאות שלנו, ולא נכס לעצמנו את לימוד התורה ויגיעת התורה שהוא פועל

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמי קודם

438 א

באמצעותנו, רק שנעסוק בה באותו ביטול שהתורה היתה באותם אלפיים שנה.

זוהי התכלית שלשמה ברא הקב"ה את העולם, שיעבדו אותו בביטול גמור כמו שהתורה היתה אלפיים שנה קודם בריאת העולם.

- ב -

מעתה יש לשאול, אם אכן התורה שלנו היא באותה בחינה כמו שהיתה באותם אלפיים שנה, ואנו שעשועים אצל הקב"ה כמו שהתורה היתה אז - "ואהי אצלו אמון ואהי שעשועים בכל יום", כפי שהוא מצפה מאיתנו שהתורה תהיה אצלנו כמו ילד שעשועים - "הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים", אם כן למה אנו שקועים בגלות הארוכה הזאת שנים כה רבות? אין זה אלא אות וסימן שיש פגם בתורה שלנו, שהתורה שלנו אינה אמון ושעשוע אצל הרבש"ע כמו באותם אלפיים שנה, לכן אנו סובלים את הגלות המרה הזו, והולכים בדרך הארוכה הזו ללא תכלית וסוף.

ועל הכל יש לשאול, למה בכלל אנו חיים בעולם? ולמה היסורים הללו שאנו סובלים כל הימים? מה פשר כל החורבנות שבאים עלינו? ומפני מה כל הסכנות שאנו חיים בהם? כמו עכשיו שהממשלה קרועה, כבימי קדם שנקרעה הממלכה ליהודה וישראל. ובעצם זהו השורש לכל היסורים והגלות המרה, היות שאנו קרועים כל אחד עם

עצמו, וכל אחד מסתובב עם מרירות ושברון לב. ולמרות שהרבש"ע נתן לאדם את המרירות השברון כדי שדרכם יגיע אל התכלית שלו, כולם נשארים כל היום וכל רגע מהחיים באותה מרירות ולא מגיעים ממנה לשום תכלית. כל אחד מתהלך עם מחשבות ודמיונות, "רבות מחשבות בלב איש", אבל לכל המחשבות הללו אין קיום, כיון שעצת ה' היא תקום, ולאדם אין התקשרות לבורא העולמים.

הרי המחשבות הללו נשלחו אל האדם מעם ה' כדי שמה'ירבות מחשבות' ילמד את היסוד שלו, אולם תחת זאת תמיד כשהוא מסיים את המחשבות הוא נשאר באותו מקום: או שהוא נכנס לעצבות ונשבר לגמרי, או שהמחשבות נושאות אותו לגבהים והוא נשאר ריק, הוא נשאר לחיות ביסוד של אני ואפסי. והכל בגלל שמהמחשבות הללו הוא לא בא להתקשרות לבורא העולמים. היה עליו להתבונן מי נותן לו את המחשבות הללו, הרי יש להם מְהוּה, יש להם אדון שיצר אותם ושלח אותם למוחו, וכי הוא עצמו ברא את המחשבות? ואו בעקבות המחשבות היה מגיע לחיות ביסוד שלו, ומגיע להכיר את המציאות של עצמו, ושומע מה רוצים ממנו, והיה חי באופן ש"מבשרי אחזה אלוקה".

המשך יבוא אי"ה

שהשמחה במעונם

הר"ר שמואל קלירס ומשפ' להולדת הנינים
הר"ר צבי פרל ומשפ' להולדת הנכדים
הר"ר אברהם פרל ומשפ' להולדת הבן
הר"ר משה פרל ומשפ' להולדת הבן
הר"ר אלימלך וסרמן ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר יצחק יששכרוף ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר אהרן וסרמן ומשפ' להולדת הבן
הר"ר שמעון ברזסקי ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר חיים ברזסקי ומשפ' להולדת הבת
הר"ר איתן ביטון ומשפ' להולדת הבן
הר"ר אורי צמרת ומשפ' לנישואי הבן
הר"ר מרדכי אריה לייב מורגנשטרן לנישואי הבת
משפ' מורגנשטרן לנישואי הנכדה
הבה"ח דוד צמרת לנישואי
הר"ר בנימין רוזנטל ומשפ' לנישואי הנכד
הר"ר אהרן רוזנטל ומשפ' לנישואי הבן

כוס תזכורות

הר"ר אלימלך וסרמן שליט"א ומשפחתו הנכבדה
על פטירת אמו הרבנית מרת רבקה הענא בת ר' מאיר ע"ה
ת. נ. צ. ב. ה.

כוס תזכורות

האדמו"ר מספינקא שליט"א
על פטירת אמו הרבנית מרת פערל בת ר' אברהם אביש ע"ה
ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי

ר' יוסף ב"ר יעקב דב פלדמן ז"ל
ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע